

Thriller

Tvillingerne Johnny og Henrik er et enestående eksempel på, at brugere er meget mere og andet end klienter i substitutionsbehandling. Gennem de sidste fem år har tvillingerne været i gang med et projekt om deres store idol Michael Jackson – et projekt, som de selv opfatter som hovedårsagen til, at de har holdt deres tidligere misbrug ud i strakt arm, og som samtidig har givet dem indhold i livet og en mere nuanceret identitet.

AF BIRGITTE ELLEMANN HÖEGH
FOTOS HELGA C. THEILGAARD

Det er tidlig formiddag i caféen for stofbrugere i ambulansetjeneste i Hvidovre. Ved et lavt sofabord sidder Henrik og Johnny i sofaer med lilla puder og arbejder på deres projekt om Michael Jackson. Det har de gjort de sidste fire et halvt år – faktisk lige siden den dag, Michael Jackson blev fundet død i sit soveværelse i Los Angeles. De har sat sig for at finde frem til hans virkelige dødsårsag, og gennem lang tid har de slæbt tunge pilotkufferter med obduktionsrapporter, politiafhøringer, retssager og testamenter fra deres lejlighed i Brøndbyøster og ud til Hvidovre fire dage om ugen. For to år siden fik de deres første rapport på 13 sider færdig, og nu er de i gang med den sidste fase af en mere opklarende rapport. Derfor kan de i dag nøjes med at medbringe hver sin skuldertaske, der rummer lysegule papirmapper med sirlige, håndskrevne rapport-titler på forsiderne.

Caféen har en tilbagelænet atmosfære og er fyldt op af borde med storblokkede voksduge. Et bordtennisbord står ubenyttet hen, nyheder vælter ud af et tv i et tilstødende rum, der indhaleres nikotin i en rygerboks, og i sofahjørnet står et klaver med en vase med en troldhasselgren pyntet med fugle og svampe. Her er høflig selvbetjening fra den enorme kaffemaskine, som brugerne gentagne gange går til og fra for at sætte sig ved et langbord midt i det hele sammen med et udsnit af stedets andre brugere. De er mødt op for at hente deres substitutionsmedicin, benytte sig af husets fagekspertise og værdien af socialt samvær med nogle af de andre brugere. Nogle har en højtråbende måde på at få udtrykt dét, de har på hjerte, andre falder hellere i et med tapetet, og de repræsenterer tilsammen den brede palet af menne-

sketyper, man kender så godt fra miljøet.

Fra alt det skiller Henrik og Johnny sig markant ud. De er enæggede tvillinger, de holder de sig lidt for sig selv, de har en lavt talende fremfærd ... og så går de klædt i decidede Michael Jackson-outfits. Det er umiddelbart svært at kende forskel på Henrik og Johnny, men man skal ikke sidde særlig længe sammen med dem, før deres karakteristika træder frem – spor, som tidens tand har sat på dem. De fik for eksempel begge to et ildebefindende ovenpå nogle piller, de havde taget for tre år siden, hvor Johnny faldt ned i en kasse og fik et hak i næsen, hvorfor hans næse er mere krum end Henriks. Johnny har sideskilning, mens Henrik har valgt at dele pandehåret i midten, og så taler Johnny desuden med en mere rusten klang end Henrik.

Henrik og Johnny blev 45 år i maj 2014 og kalder mestendels hinanden for 'brormand'. Begge to! På denne regnfulde fredag har Johnny valgt at møde op i cowboybukser spændt godt ind i taljen af et komplet guldbælte, sort skjorte og sølvpailletbesat vest. Henrik har besluttet sig for cowboybukser og en sort silkejakke med gule sole, måner og stjerner på. Dertil har de begge en helt hvid hat med, som de har lagt ved siden af sig i sofaen.

Selvom Henrik og Johnny skiller sig ud fra stedets andre brugere, er der ingen, der tager særlig notits af deres tilstedeværelse. Alle er øjensynligt vant til, at de er her – for at hente deres medicin, spise morgenmad eller frokost og for at arbejde på deres projekt. De er kommet i huset de sidste fem år, hvor de har været i substitutionsbehandling oven på et misbrug af spiritus, hash og piller (alt med rød trekant på!), der løb af sted med dem gennem ti år. Efter i flere omgange at have forsøgt at komme deres misbrug til livs, skulle det vise sig, at deres indgående Michael

Jackson-projekt skulle have en stor del af æren for, at de denne gang har klaret sig igennem – snart sagt som hele redningsplanken, mener de selv.

'Hvis vi bare havde siddet derhjemme og kigget ... nej ... så havde vi ikke kunnet holde os fra stofferne,' siger Johnny med så lav en stemme, at man skal spidse ørerne.

'... og det er måske også derfor, at vi gerne vil fortælle om det i dag. For at vise andre, at det godt kan lade sig gøre at komme ud af stoffer og bruge sin energi på noget andet,' siger Henrik med en lige så lav røst.

Ulykker og musik

Der er to emner, som de to brødre bliver ved med at vende tilbage til i deres liv: musik og ulykker, hvilket muligvis udspringer af en hændelse, der indtraf i deres tidlige barndom. Det er i al fald sådan, de selv anskuer det. Johnny og Henriks første bopæl lå på Vesterbro i København. En dag, hvor de var alene hjemme, hørte de et monumentalt brag og siden et massivt opbud af udrykningssirener og løb ned på gaden for at få syn for sagen. Og inde ved kantstenen ved Enghave Plads stod Henrik og Johnny i en alder af syv år sammen med en folkemængde og blev vidner til en barsk ulykkescene: En lastbil var kørt ind i en bil, da den skulle rundt om et hjørne, og chaufføren var flygtet ud af og væk fra den væltede lastbil på et brækket ben. I personbilen sad en fører, der havde mistet hovedet, mens en passager ved hans side sad fastklemmt i bilen.

'Vi gik bare hjem, og så sagde vi til hinanden, at vi aldrig ville stå på den måde og se på en ulykke igen uden at kunne hjælpe. Vi ville hellere kunne gøre noget, og det stod vi fast ved, til vi var gamle nok til få en uddannelse som samaritter,' fortæller Henrik

Fik I ikke et chok?

'Jo, vores mor snakkede også med os om det. Men på det tidspunkt gik hun og hendes søster på et førstehjælpskursus, så vi begyndte at sidde og læse i hendes bøger om aftenen', fortæller Henrik.

Fortryder I, at I gik ned og kiggede på ulykken?

'Nej, for vi brugte det til at få en uddannelse til at prøve at hjælpe andre. Det var også derfor, vi gerne ville lære engelsk i skolen. For det kunne blive nyttigt. Det, som vi fandt interessant, gav vi os helt hen

til. Så de fag, vi kunne lide, kunne vi ikke finde på at pjække fra. Sådan var det også med førstehjælp', siger Johnny.

Uddannelsen som samaritter fik de som 15-årige, og den kastede et job af sig på Bakken, hvor de gennem 12 år, fra de var 15, til de blev 27 år, arbejdede som samaritter og stod i spidsen for et korps på 35 mand. Derudover valgte de at gå ind i civilforsvaret og havde taget en røgdykker-uddannelse, og de nåede at hjælpe Københavns Brandvæsen gennem syv år, når det var påkrævet. Men på en øvelse gik det en dag galt. Instruktøren havde blandet for meget benzin i det brandudløsende materiale, og alle tilstedeværende kom slemt til skade. Johnny blev blæst ud gennem et vindue og landede på nogle murbrokker og slog ryggen så skæv, at han måtte ligge i stræk i 14 dage. Henrik røg gennem en dør og over i en betonvæg, fik trykket det nederste af ryggen og fik slået hoften skæv – begges skader så slemme, at de måtte stoppe i civilforsvaret. De forsatte et par år endnu på Bakken, men da der trådte en ny direktør til, blev korpset sparet væk, og Henrik og Johnny mistede deres arbejde.

'Og så stod vi dér og vidste ikke, hvad vi skulle få tiden til at gå med, for det dér med fabriksarbejde var ikke lige os. Så startede drikkeriet. Vi fik dårligt selskab, og så blev det også til piller,' fortæller Henrik.

Når Johnny og Henrik fortæller, er det mestendels om fælles oplevelser og følelser. Får de et ildebefindende, er det samtidigt, fordi de har taget præcis de samme piller. Når de er ude for en arbejdsulykke, ender de begge op med skader, fordi de altid har arbejdet sammen. For som det er med mange tvillinger, er de meget tæt knyttet til hinanden, og derfor indtræffer næsten alle hændelser i livet for Johnny og Henrik synkront. De nåede dog at have nogle år hver for sig, hvor de boede adskilt og havde kærester, men når savnet til hinanden opstod, tog de på besøg hos hinanden, om klokken så var tre om natten.

'Når vi var på arbejde, var det jo arbejdet det gjaldt, så derfor kunne vi godt trænge til at mødes,' fortæller Johnny.

Forholdene til kæresterne holdt ikke, og da de var kommet ud af arbejdslivet og røget ind i et misbrug, valgte de at bo sammen. I de sidste otte år har det været i en tætpakket etværelses lejlighed, hvorfor de er holdt op med at erhverve sig nye ting, da der sim-

pelthen ikke kan presses mere ind i deres hjem. Derfor er de også skrevet op til en treværelses lejlighed, som de går og håber på at få inden længe. Og i dag foretager de sig alt sammen, kan mærke hinandens følelser og har nærmest kun hinandens selskab. De relationer, de har haft, hørte til misbrugsmiljøet, og det miljø forsøger de at holde ud i strakt arm, så de ser faktisk kun andre mennesker på værestedet. Deres forældre er i dag døde, og deres søskende ser de ikke.

'Vi har fire yngre søskende, som vi ikke ser. Nok fordi, vi har haft det misbrug, vi har haft,' forklarer Johnny.

Henrik og Johnnys anden store lidenskab i livet er musikken, som de allerede som små drenge fik ind under huden. De er vokset op i et hjem, hvor man konstant lyttede til musik og talte om det nye, der kom frem, og så havde forældrene en særlig lidenskab for Elvis Presley, hvis livshistorie de præsenterede børnene for. Fem minutter fra, hvor de boede, lå der en Elvisklub på Enghave Plads, som de to drenge blev meldt ind i som seksårige.

'Her var vi nede hver torsdag, hvor hende, der havde klubben, hver uge havde anskaffet en ny koncert på video, som vi sad og så,' fortæller Henrik, der mener, at det er dér, svaret på deres musiklidenskab skal findes.

'Og musikken har altid fyldt meget. Når vi kom hjem fra vagt, var der dage, der havde været så hårde og blodige, at det var rart at sætte Michael Jackson eller en

Elvis-koncert på,' fortæller Henrik.

Stille eftertænkning

Interessen for Michael Jackson startede i 1987 og i første omgang kun for Johnnys vedkommende.

'Da var jeg 17 år og så 'Smooth Criminal'-videoen på MTV, og så var jeg fanget. Jeg sad og så 'Bad' og 'Billie Jean', og så måtte brormand låne mig nogle penge til Bad-lp'en,' fortæller han.

'Jeg tror, jeg fik min første singleplade i 1995. Det var 'Billie Jean', som min daværende kæreste købte til mig. Før da lyttede jeg mest til Elvis. Jeg havde godt nok hørt Billie Jean nede hos Johnny, men da jeg satte mig ned og lyttede ordenligt til de lyde, han kunne lave og stadig gøre det forståeligt, var jeg solgt,' fortæller Henrik.

Hvorfor tror I, det lige præcis blev Michael Jackson, der løb af sted med jer?

'Jeg tror, at det er fordi, han kunne skaffe sig så stort et navn til trods for den opvækst, han havde,' siger Henrik.

'Det er også særligt, at han vælger en genre som pop med den behandling, han har fået. Man kunne godt have forestillet sig, at andre ville have valgt en mere aggressiv stil. Han synger om kærlighed til andre og til Jorden. Og det var jo ikke bare hans far, der var hård ved ham. Jeg tænker også på alt det, han kom igennem med børneanklagerne mod ham som voksen,' siger Johnny.

Har hans barndom trådt til jeres egen opvækst?

'Nej, vi havde en fin opvækst. Vi fik mad hver dag, og vi blev ikke slået på,' siger Johnny.

Hvad med selve musikken?

'Musikken er nok det, der betyder mest. Masser af hans musik kan du spille til fester, men der er også masser af numre, du kan sidde og høre i stille eftertænkning – tekster, der virkelig er mening bag,' siger Henrik.

'Jeg synes, jeg finder ro i hans musik, uanset om det er hurtigt eller langsomt. Jeg lytter til den hver dag. I starten hørte vi tit en koncert og fik nogle øl. Det var før, vi fandt ud af, at vi havde et problem med alkohol. I dag har jeg ikke drukket i 13 år, men det var som om, at det var det eneste rigtige at gøre, da vi blev arbejdsløse. Hende, jeg kom sammen med, som gav mig Billie Jean-pladen, blev dræbt af en spritbilist

i december 1995, og det var også med til at sende mig ud på noget af en druktur,' fortæller Henrik.

Hvor mange af Michael Jacksons plader har I?

'Jeg har nok i nærheden af 15, men jeg købte faktisk en boks til brormand, hvor hele hans musikkarriere er proppet ned. Og så fik jeg fat i en bog til ham, hvor der er billetter fra forskellige koncerter og lande. Det var efter alle de ting, Henrik havde været igennem med kæresten, at jeg tænkte, at det måske kunne lysne hans sind lidt,' fortæller Johnny.

Dødelig opvågen

Da misbruget for alvor tog til, sygnede musikinteressen hen til fordel for rusmidlerne. I de år stenede de for det meste foran fjernsynet i de vågne timer. Men efter de kom i behandling, kom musiklidenskabene tilbage til dem, og da Michael Jackson den 25. juni i 2009 til hele verdens overraskelse gik hen og døde af en overdosis af narkosemidlet propofol, valgte de to brødre at gå mere indgående til værks i forhold til dyrkelsen af deres ikon.

'Lige den første dag, blev vi lidt nedslåede. For vi havde set frem til, at han skulle give koncert i London. Vi havde prøvet at få billetter til koncerten, men de blev udsolgt på 11 minutter. Og så kan jeg huske, at vores mor sagde, at det garanteret var mord. Og jeg havde sagt, at man altså ikke lige går ind og myrder Michael Jackson,' siger Henrik.

'Først var jeg nedtrykt, men alt det, vi havde snakket om den aften, fik os til at gå i gang med projektet. Og så fandt vi meget hurtigt ud af det med alarmopkaldet. Man kunne høre på ham, der snakkede, at tingene ikke blev gjort rigtigt. Al den mystik, der var efterfølgende med, at man skulle have set ham stige ud af retsmedicinerens vogn, fik os til at tænke, at vi ville grave ned i det her,' forklarer Johnny.

Det har de sådan set gjort lige siden. De er enige med de fleste om, at Michael Jackson er død og er ikke ude i nogle konspirationsteorier, men da hans personlige læge, Conrad Murray i november 2011 blev idømt fire års fængsel for uagtsomt manddrab, syntes de, at det var en al for mild dom. Da havde de i måneder set en masse opklarende materiale igennem og tænkte, at han snarere skulle dømmes for overlagt mord, fordi de anser det for et koldt og kynisk drab fra Murrays side – muligvis bundet op på nogle pen-

gekonflikter. Og fra deres lejlighed i Brøndbyøster og KABS' café i Hvidovre smøgede de to tvillinger ærmerne op og brugte mestedelen af deres dagtimer på at komme så godt ned i sagen, som de kunne.

'Vi gik ind på nettet og hev det ned, vi kunne, og skrev til Los Angeles' politi. Jeg mailede, at jeg ville skrive en bog og ville høre, om de ville behandle sagen som mord eller et tragisk uheld, og jeg fik en mail tilbage om, at de behandlede det som en drabssag, og fik en henvisning til, hvor jeg kunne gå ind og downloade obduktionsrapporten,' fortæller Johnny.

Johnny viser obduktionsrapporten frem, hvor han og Henrik med blå og lyserøde overstregningstusser har markeret de steder i teksten, som de synes er interessante for deres efterforskning. Derudover har de en udskrift af afhøring af Murray med sig samt Michael Jacksons testamente og nogle vidneudsagn. I dag sidder Henrik med nogle papirer, som han skriver på i hånden. De vedrører Murray, som de ikke synes spiller med helt åbne kort. Det er de blandt

andet kommet frem til ved at se et dokumentarprogram, som Murray selv har produceret, og når de sammenholder hans udtalelser derfra med dem, han oprindeligt sagde til politiet, er der ikke konvergens. I papirerne har Henrik lavet nogle lister med tidspunkter skrevet med sirlig håndskrift og lineal-lige linjer mellem hvert punkt.

'Det er for at sammenligne, hvornår han giver medicin med sine telefonopringninger. Vi starter, da Michael kommer hjem om natten klokken 00.58 efter en aften på Staples Center, hvor han har forberedt de koncerter, han snart skulle give, og går i bad klokken 01.20, og så slutter vi klokken 16.30 næste dag – det er dér, hans lig bliver hentet fra hospitalet,' fortæller Henrik.

'Michael Jackson – The King of Pop', er titlen på forsiden af deres første rapport. Her er også et billede fra Michaels Jacksons stjerne i flisen på Hollywood Walk of Fame med blomster og levende lys, som blev taget den dag, Michael Jackson døde. Her er en

indledning, en tidslinje med Michael Jacksons sidste døgn i live, en tak til personalet på KABS for hjælp og inspiration, en liste over Michael Jacksons søskende og forældre, en liste over albums og til slut lidt om Michael Jacksons liv generelt.

Hvad skal rapporten bruges til?

'Det var sådan set min daværende kontaktperson, der gerne ville læse, hvad vi fandt ud af. Og så tænkte vi, at vi ville lave det som en rapport,' siger Henrik.

'Og så kom der en masse nysgerrige spørgsmål fra de andre brugere af huset, som vi ikke kunne svare på. Derfor har vi valgt at lave en tøj'er, som er mere uddybende i forhold til efterforskningen,' tilføjer Johnny.

Spænding og hjerneaktivitet

Hvad betyder det for jer at sidde og lave det stykke arbejde?

'Det giver lidt spænding, for da vi startede vores eget samaritter-korps på Bakken, indledte vi et samarbejde med politiet derude, fordi de kun var der i aftentimerne på hverdage. Så i dagtimerne havde vi også politiopgaver. Hvis et barn for eksempel forsvandt, var det os, der blev ringet til, og vi rykkede ud og vurderede situationen. Det betød også, at vi kom på et kursus, hvor man kunne efterforske spor, og så begyndte vi at samarbejde med politiet. Så det er egentlig bare ligesom dengang. Hvis vi har kunnet finde noget at efterforske siden, har vi gjort det,' siger Henrik.

'Og hvis der så er noget, vi finder ud af, og det siden viser sig at være det samme, som vi var kommet frem til, tænker jeg altid, at så har jeg sgu da ikke smidt hele hjernen på gulvet,' siger Johnny.

Så det handler også om at holde hjerneaktiviteten i gang oven på jeres misbrug?

'Ja, i stedet for bare at sætte sig og glemme alt,' siger Johnny.

'Men det handler lige så meget om, at vi gerne vil finde ud af, hvorfor Michael Jackson skulle dø. Vi syntes, at det var meget dårligt dækket herhjemme. Det blev lige nævnt, de første par dage,' siger Henrik.

Da Henriks og Johnnys efterforskningsprojekt for alvor satte ind, begyndte de også at klæde sig anderledes, end de plejede. Det handlede om at vise respekt for The King of Pop, og så fandt de i samme åndedrag ud af, at de faktisk godt kunne lide at gå klædt sådan.

Tøjet har de som regel fundet i genbrugsbutikker, og de har konstant været på udkig efter nye outfits.

'Tøjet behøver ikke være ens, og vi er meget sjældent uenige om, hvem der skal have hvad. Vi har jakkesæt, bukser med nitter ned langs siden, bæltter, der arbejder sig hen mod hans stil, sorte blanke bukser, hvor vi bruger hvide t-shirts til og åbenstående skjorter. Vi har sorte hatte, hvide med sorte bånd og helt hvide. Og så har vi nogle skinner til armene, som minder om dem, han havde på til sit 35-års jubilæum. Dem går vi med, når vi skal skeje lidt ekstra ud. I weekenden. Nogle går ud og drikker sig dumme i hovedet i weekenden, vi skejer ud i vores tøj i stedet for,' siger Johnny.

Går I særlige steder hen, når I skejer ud?

'Næææ – de sædvanlige steder. Ned i Netto og handler eller over på stationen og drikker en kop kaffe,' fortæller han.

Og dér vil man formentlig blive ved med at møde de to tvillinger i Michael Jackson-outfits. For når projektet er slut, har de tænkt sig at fortsætte med at gå i hans tøj.

'Vi kan bare meget godt lide stilen, og så synes vi faktisk, det er lidt sjovt at skille sig ud,' siger Henrik.

'Vi har jo altid skilt os lidt ud. Det er kedeligt, at alt skal være i de samme farver,' følger Johnny op.

Titanic-, Lundin- og Geisler-sagen

Johnny og Henriks projekt er ved at rinde ud. De regner faktisk med kun at have en måneds arbejde tilbage. Men det giver dem ikke nogle bekymringer for at synke ned i stofferne igen.

'Nej, vi har altid en idé til noget nyt,' fortæller Henrik.

'Vi har snakket om Stine Geisler-mordet - hende studenten, der blev dræbt til pinsekarnevallet i 1990 i en kælder i Teglårdsstræde. For vi var faktisk til karnevallet lige ved siden af, hvor hun blev myrdet, lidt længere nede af gaden. Så det var sådan en lidt underlig smag at sidde tilbage med, at man havde været så tæt på gerningstidspunktet. Det kunne vi godt tænke os at finde ud af på et tidspunkt,' fortæller Johnny, og løfter sløret for, at de faktisk har været drevet af andre projekter tidligere i livet. Først var det Titanic, som de arbejdede på i seks år, da de var i slutningen af 20'erne:

'Først læste vi alt, hvad vi kunnet komme i nær-

heden af om emnet, og så lavede vi bare en rapport om dét, vi fandt frem til dengang. Vi havde spået, at Titanic ikke havde ét stort hul under overfladen, men flere små, og det blev bekræftet sidste år. Det var jo satans,' siger Johnny.

Så I har altså evnen til at dykke ned i noget og lade det gribe jer.

'Ja, og jeg tror, det kommer fra Bakken. Hvis vi skulle ned til en voldsforbrydelse, hørte vi jo sagen fra to sider, og så skulle vi stå der sammen med politiet og vurdere, hvem der talte sandt, og hvem der løj. Det var nok spændingen. Hvad er rigtigt, og hvad er ikke rigtigt,' siger Johnny.

'Vi havde jo også Lundin-sagen. Og hvis man fulgte kørselsmønsteret, så kom vi frem til, at det stemte overens med kørselsmønsteret, dengang han myrdede sin mor og skilte sig af med hende i USA. Så vi endte på Faxe Kommunes losseplads, og dét informerede vi politiet om. Noget tid efter var der et program med en clairvoyant i tv, og hun kom også frem til den losseplads, og da sagde vicepolitikommisæreren, at de var

blevet gjort opmærksom på det tidligere ... og det var jo os,' fortæller Henrik.

'Så, vi bruger måske lige et par dage på at rense hovedet for Michael Jackson, og så går vi i gang igen,' slutter Johnny.

Klokken er blevet tolv, og caféen i Hvidovre lukker for i dag. Johnny og Henrik stiller deres brugte kaffekopper over i vaskebakken og pakker deres rapporter ned i taskerne for at vende hjem til lejligheden i Brøndbyøster, hvor de vil fortsætte arbejdet. I dag blev det en journalist, der forstyrrede dem. Andre dage er det stedets andre brugere, der er nysgerrige efter at høre om deres opklaringsarbejde. Og dét kan de faktisk godt lide, for ud over at hente deres subutex, er besøgene i caféen medvirkende til, at de kommer ud og får rørt sig, og så giver det dem en stabil hverdagsrytme, som dengang, de arbejdede på Bakken. Planen er, at de gerne vil trappes ud af substitutionsmedicinen - hvilket de mener, de først er klar til om et års tid. Så måske et opklaringsarbejde omkring Stine Geisler-sagen kan holde dem i skak så længe? ■

